

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa głównego Miasta W.

przeciwko E. K.

o wydanie nieruchomości i zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego E. K.

przeciwko Miastu W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli lub zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej - powódki wzajemnej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanej - powódki wzajemnej E. K. do rozpoznania,

2) nie obciąża pozwanej E. K. obowiązkiem zwrotu kosztów stronie powodowej z tytułu postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] na skutek apelacji pozwanej (powódki wzajemnej) oddalił powództwo (główne) o nakazanie jej usunięcia budynku znajdującego się na nieruchomości gruntowej będącej własnością powoda oraz oddalił apelację w pozostałej części. Przedmiot postępowania stanowiło roszczenie powoda o wydanie nieruchomości, która na podstawie umów z 2002 i 2008 r. znajdowała się w dzierżawie pozwanej i została przez nią zabudowana murowanym pawilonem handlowo-usługowym. W związku z zaleganiem przez pozwaną z zapłatą czynszu umowa ta została wypowiedziana. Dodatkowo, powód wniósł o zasądzenie od pozwanej świadczenia pieniężnego (tytułem zwrotu części zaległości czynszowej) oraz przywrócenia nieruchomości do stanu poprzedniego przez usunięcie wszystkich pochodzących od niej ruchomości i naniesień. W powództwie wzajemnym pozwana wniosła o zobowiązanie powoda (pozwanego wzajemnego) do złożenia oświadczenia woli o ustanowieniu na jej rzecz prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oraz o nieodpłatne przeniesienie na nią własności znajdującego się na niej budynku, zaś ewentualnie – o zasądzenie na jej rzecz świadczenia pieniężnego tytułem zwrotu nakładów.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego zostało zaskarżone przez pozwaną (powódkę wzajemną) skargą kasacyjną, w której zarzuciła ona naruszenie art. 5 i art. 140 k.c., wnosząc o uchylenie wyroków Sądów pierwszej i (częściowo) drugiej instancji oraz o orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa głównego w całości i uwzględnienie w całości powództwa wzajemnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują powody, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak zwłaszcza oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, na którą powołała się skarżąca. Przesłanka ta, wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury rozumiana jest jako ewidentna oczywistość skargi kasacyjnej, postrzegalna bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia

18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Przesłanka ta nie dotyczy zatem zwykłej zasadności skargi kasacyjnej, lecz wymaga wystąpienia tej cechy w stopniu kwalifikowanym (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2008 r., II UK 292/07, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który przedstawiła skarżąca, nie odpowiada jednak tej przesłance. Wywód w tym zakresie jest niezwykle lakoniczny i odsyła wyłącznie do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nie zawierając szerszej argumentacji, która wskazywałaby na oczywistą zasadność wniesionego środka zaskarżenia.

Należy przy tym zauważyć, że zarówno art. 5, jak i art. 140 k.c. oparte zostały o konstrukcję klauzul generalnych, odsyłających do kryteriów leżących poza systemem prawa i przyznających sądowi rozpoznającemu sprawę znaczny margines swobody decyzyjnej. Z tego powodu, ich stosowanie może być skutecznie kwestionowane w postępowaniu odwoławczym w znacznie mniejszej mierze, niż miałyby to miejsce w wypadku innych przepisów prawa prywatnego. W konsekwencji, oparcie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej o naruszenie tych regulacji wymagałoby szczególnie przekonujących argumentów, których skarżąca jednak nie przedstawiła.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. Ze względu na trudną sytuację majątkową skarżącej odstąpiono od obciążenia jej kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.

[aw]

es